

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrála a soudců JUDr. Heleny Karetové a JUDr. Miroslava Stoklasy ve věci žalobce **P R** narozeného **bytem** **proti žalované České republice - Ministerstvu zdravotnictví,** se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o náhradu škody a nemajetkové újmy, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. dubna 2015, č. j. 15 C 312/2014 – 36,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku I. **m ě n í** jen tak, že se konstatuje porušení práva žalobce na spravedlivý proces, jinak **se p o t v r z u j e**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í

V záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu s požadavkem na zaplacení 20.000 Kč s příslušenstvím a 130.000 Kč s příslušenstvím. O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Rozhodoval o nároku na náhradu škody ve výši 20.000 Kč a na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 130.000 Kč ve smyslu § 31a zákona č. 82/1980 Sb. vzniklou žalobci nesprávným úředním postupem Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen „VZP ČR“) v řízení vedeném regionální pobočkou Praha, pobočka pro Hlavní město Prahu a Středočeský kraj, pod sp. zn. **pro**

Na základě skutkových zjištění soud I. stupně dovodil, že v postupu VZP ČR došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nesprávném vyznačení doložky právní moci a vykonatelnosti na výkazu nedoplatků č. [REDAKCE] a následném podání exekučního návrhu. Jiný odpovědnostní titul neshledal. Výkaz nedoplatků není nezákonné rozhodnutí, když nebyl pro nezákonnost zrušen. Nesprávný úřední postup nespočíval v nevydání rozhodnutí o námitkách žalobce proti výkazu nedoplatků ve lhůtě 30 dnů, když dle § 53 odst. 5 z. č. 48/1997 Sb. má tato skutečnost za následek pozbytí platnosti výkazu nedoplatků. Uzavřel, že nemá za prokázána tvrzení o vzniku škody a nemajetkové újmy. Žalobce neposkytl v tomto směru žádné tvrzení, přičemž nedostavením se k jednání soudu se připravil o dobrodiní soudu stran poučovací povinnosti dle § 118 a odst. 1 a 3 o. s. ř.

Proti rozsudku podal včasné odvolání žalobce. Rozsudek soudu I. stupně označil za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Po zopakování žalobních tvrzení soudu I. stupně vytkl, že tato zcela ignoroval; dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, v důsledku čehož věc nesprávně právně posoudil. Zdůraznil, že „nemajetková újma spočívala mimo jiné v tom, že v důsledku nesprávného úředního postupu, to je podaného šikanózního exekučního návrhu VZP ČR a tím zahájení šikanózní a protiprávní exekuce vůči žalobci, bylo žalobci soudním exekutorem zakázáno a znemožněno volně disponovat a nakládat se svým majetkem dle svobodné vůle žalobce a bez omezení v důsledku nezákonné a šikanózní exekuce vedené VZP ČR vůči žalobci, zcela protiprávně a bezdůvodně byl obstaven žalobci majetek na základě neplatného a nevykonatelného exekučního titulu, a to již od samého počátku exekučního řízení. Nemajetková újma žalobce tak spočívala v též porušení osobní fyzické a psychické morálně sociální integrity žalobce, protože byla porušena sociální složka osobnostní integrity žalobce protiprávním zásahem orgánu žalované do základních práv žalobce na ochranu majetku a na jeho pokojné užívání, a protože byly porušeny psychická, morální a sociální složky osobnostní integrity žalobce protiprávním zásahem orgánu žalované do základního práva žalobce na ochranu soukromého života, a byla rovněž poškozena osobní pověst žalobce“. Navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil a žalobě v celém rozsahu vyhověl.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozhodnutí coby věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal postupem dle § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v odvoláním napadeném rozsahu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo; zabýval se odvolacími důvody uvedenými v § 205 odst. 2 o.s.ř., zejména odvolacími důvody uplatněnými v odvolání žalobcem, dokazování doplnil a odvolání shledal částečně důvodným.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že v postupu VZP ČR došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nesprávném vyznačení doložky právní moci a vykonatelnosti na výkazu nedoplatků č. [REDAKCE] a následném podání exekučního návrhu. Soudu I. stupně lze přisvědčit, že žalobce neunesl břemeno tvrzení ve vztahu k nároku na vznik majetkové újmy, která mu měla v příčinné souvislosti s tímto nesprávným úředním postupem vzniknout. V tomto směru odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se plně ztotožňuje. Ve vztahu k nároku na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve smyslu § 31a z. č. 82/1998 Sb. je třeba mít na paměti, že nařízení exekuce má jak účinky subjektivní, tak i účinky objektivní. Žalobce v žalobě tvrdil, že mu „nesprávným úředním postupem VZP ČR vznikla nemajetková újma, spočívající v protiprávním a zcela bezdůvodném několikaměsíčním omezení vlastnického práva libovolně zacházet se svým majetkem, neb žalobci Exekučním příkazem č. j. [REDAKCE]“.

██████████ bylo zakázáno a znemožněno nakládat se svým majetkem dle jeho svobodné vůle a bez omezení“. K tvrzení označil důkaz exekučním spisem soudní exekutorky JUDr. Hany Šajnerové, Exekutorský úřad Rakovník sp. zn. ██████████ a spisem Okresního soudu v Nymburce sp. zn. ██████████. Toto tvrzení soud I. stupně pominul, přestože je pro posouzení daného nároku právně významné. Z tohoto tvrzení lze dovodit, že žalobci vznikla v příčinné souvislosti se shora specifikovaným nesprávným úředním postupem VZP ČR nemajetková újma, neboť není třeba dokazovat, že nařízení exekuce na majetek je pro běžného občana nepřijemná a stresující záležitost. Odvolací soud ze spisu soudní exekutorky JUDr. Hany Šajnerové, Exekutorský úřad Rakovník sp. zn. ██████████ zjistil, že žalobce se o vyrozumění o zahájení exekuce vydaného dne 27.1.2014 dozvěděl dne 5. 5. 2014, kdy mu bylo doručeno, přičemž ze správného zjištění soudu I. stupně je zřejmé, že exekuce byla zastavena usnesením ze dne 27. 5. 2014, pravomocně pak 24. 6. 2014. Vzhledem k velmi krátké době, po kterou mohl stav vyvolaný exekucí u žalobce trvat a vzhledem k absenci a potažmo prokázání tvrzení ohledně vzniku další nemajetkové újmy žalobce (např. poškození osobní pověsti apod.) považuje odvolací soud za dostačující zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu žalobce ve smyslu § 31a odst. 2 z. č. 82/1998 Sb. konstatování porušení práva žalobce na spravedlivý proces v řízení vedeném regionální pobočkou Praha, pobočka pro Hlavní město Prahu a Středočeský kraj, pod sp. zn. ██████████ spočívající v nesprávném vyznačení doložky právní moci a vykonatelnosti na výkazu nedoplatků č. ██████████ a následném podání exekučního návrhu.

Z výše uvedených důvodů odvolací soud napadené rozhodnutí postupem dle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil, jak ve výroku uvedeno, jinak jej podle § 219 o. s. ř. coby věcně správné potvrdil.

O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1, odst. 2 a § 142 odst. 2 o. s. ř. vzhledem k poměru úspěchu a neúspěchu obou účastníků ve věci.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není ve vztahu k výroku o náhradu majetkové újmy dovolání přípustné /§ 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř./.. Ve vztahu k výroku na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání zkoumá odvolací soud /§ 239 o. s. ř./.

V Praze dne 16. září 2015

JUDr. Zdeněk S t i b r a l v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Abrahámová

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Františka Ištvánka a JUDr. Bohumila Dvořáka v právní věci žalobce **P. R.** nar. **.....** bytem v **.....** stoupeného JUDr. Danielem Novotným Ph.D, advokátem se sídlem v Jičíně, Valdštejnovo náměstí 76, proti žalované **České republice – Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem v Praze 2, Palackého náměstí 4, o náhradu škody a o zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 312/2014, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2015, č. j. 55 Co 229/2015-51, takto:

- I. Dovolání **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem změnil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 jako soudu prvního stupně ze dne 16. 4. 2015, č. j. 15 C 312/2014-36, kterým byla zamítnuta žaloba o zaplacení částky 20 000 Kč s příslušenstvím a částky 130 000 Kč s příslušenstvím, jen tak, že se konstatuje porušení práva žalobce na spravedlivý proces, jinak rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Částek 20 000 Kč s příslušenstvím a 130 000 Kč s příslušenstvím se žalobce domáhal jednak jako náhrady škody za majetkovou újmu, jednak jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež mu měly vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen „VZP“) v řízení vedeném před regionální pobočkou VZP pro Hlavní město Prahu a Středočeský kraj pod sp. zn. **.....**

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce včasným dovoláním, které však Nejvyšší soud podle § 243c odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (viz *čl. II a čl. VII zákona č. 293/2013 Sb.*), dále jen „o. s. ř.“, odmítl.

V případě řízení, jehož předmětem je částka skládající se z několika samostatných nároků odvíjejících se od odlišného skutkového základu, má rozhodnutí o každém z těchto nároků charakter samostatného výroku a přípustnost dovolání je třeba zkoumat ve vztahu ke každému z těchto nároků samostatně, a to bez ohledu na to, že tyto nároky byly uplatněny v jednom řízení a že o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 32 Odo 747/2002, proti němuž podanou ústavní stížnost Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 537/03, a usnesení

Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3157/2009). Tak je tomu i v posuzované věci, kdy odvolací soud rozhodoval o jednak o nároku žalobce na náhradu škody, jednak o nároku na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Dovolání v rozsahu nároku na náhradu škody ve výši 20 000 Kč s příslušenstvím není přípustné s ohledem na ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť ohledně nich bylo odvolacím soudem rozhodnuto o nárocích nepřesahujících svou výší částku 50 000 Kč.

Dále se Nejvyšší soud zabýval přípustností dovolání v části týkající se tvrzeného nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 130 000 Kč s příslušenstvím.

Otázka, zda jednání VZP, která zahájila a vedla exekuci proti žalobci na základě nevykonatelného exekučního titulu, je nesprávným úředním postupem, nemůže založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť ohledně ní nepředstavuje rozsudek odvolacího soudu jiné řešení, než jakého bylo dosaženo v judikatuře Nejvyššího soudu. Napadené rozhodnutí odvolacího soudu je totiž založeno na závěru přijatém v judikatuře Nejvyššího soudu, že vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí, které dosud není pravomocné, je ve smyslu § 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“, nesprávným úředním postupem a stát odpovídá za zákonem stanovených podmínek za škodu, která vznikla, byl-li na základě takto vyznačené doložky právní moci podán návrh na výkon rozhodnutí (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 7. 1997, sp. zn. [redacted] uveřejněný pod č. 42/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Nejvyšší soud opakovaně konstatuje, že stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně a přezkum úvah tohoto soudu úkolem soudu odvolacího. Přípustnost dovolání nemůže založit pouhý nesouhlas s formou přisouzeného zadostiučinění, neboť ta se odvíjí od okolností každého konkrétního případu a nemůže sama o sobě představovat otázku hmotného práva ve smyslu § 237 o. s. ř. Dovolací soud při přezkumu formy zadostiučinění v zásadě posuzuje právní otázky spojené s výkladem podmínek obsažených v § 31a odst. 2 OdpŠk, přičemž zvolenou formou se zabývá až tehdy, byla-li by vzhledem k aplikaci tohoto ustanovení na konkrétní případ zcela zjevně nepřiměřená. Tak tomu v případě žalobce není. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí uzavřel, že sice v příčinné souvislosti se shora uvedeným nesprávným úředním postupem vznikla žalobci nemajetková újma způsobená vedením exekuce na jeho majetek (žalobce nemohl nakládat s částkou kolem 10 000 Kč), trvala však velmi krátkou dobu (od 5. 5. do 24. 6. 2014), takže shledal jako přiměřenou formu zadostiučinění konstatování porušení práva žalobce na přiměřenou délku řízení (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4462/2009, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 30 Cdo 5483/2015).

Pokud žalobce namítal, že výkaz nedoplatků č. [redacted] vydaný VZP a dále exekuční návrh VZP na majetek žalobce jako povinného ze dne 20. 12. 2013 a s tím spojené rozhodnutí VZP podat tento exekuční návrh u soudního exekutora jsou nezákonnými rozhodnutími, tak ani tato otázka nemůže založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť při jejím řešení se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe soudu odvolacího, když dospěl k závěru, že nezákonná rozhodnutí jsou taková pravomocná rozhodnutí, která jsou následně pro svoji nezákonnost zrušena; žalobcem specifikovaný výkaz nedoplatků, návrh na exekuci ani rozhodnutí VZP podat tento exekuční návrh však uvedenou podmínku nesplňují (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 25 Cdo 2162/2005).

Na další žalobcem vymezené otázce, která se týkala rozhodování VZP o námitkách proti výkazu nedoplatků, rozhodnutí odvolacího soudu (výlučně) nestojí. Jestliže obstály dovolací důvody nastolené v otázkách uvedených shora, pro něž odvolací soud nároku žalobce (zcela) nevyhověl, nemůže žádný další dovolací důvod naplnit podmínky přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť ani odlišné vyřešení takto vymezeného předmětu dovolacího řízení by se nemohlo v poměrech žalobce nijak projevit, což činí jeho dovolání i ve zbylém rozsahu nepřijatelným (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod č. 48/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Vady řízení namítané žalobcem (soudy nepřihlédly k všem jeho tvrzením, neprovedly všechny jím navrhované důkazy, nelyžřádaly se s jeho právní argumentací, a napadané rozhodnutí je proto překvapivé) nemohly založit přípustnost dovolání, neboť k takto namítaným vadám řízení dovolací soud přihlíží podle § 242 odst. 3 o. s. ř. jen tehdy, je-li dovolání přípustné. Nejvyšší soud v této souvislosti připomíná, že žalobce v souvislosti s vytýkaným procesním postupem nevymezil v souladu s ustanovením § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř. žádný dovolací důvod (otázku procesního práva), ani předpoklady přípustnosti dovolání. Dovolací soud přitom rozhodnutí odvolacího soudu může přezkoumat jen z důvodu vymezeného v dovolání. Konečně k tomu dovolací soud poznamenává, že žalobce se nedostavením jak k jednání soudu prvního stupně, tak k jednání soudu odvolacího, ač k nim byl řádně předvolán, sám připravil o možnost reagovat na průběh jednání a o právo obdržet od soudu potřebná poučení o procesních právech a povinnostech (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 3038/2016).

Dovolání napadající rozsudek odvolacího soudu v rozsahu, v němž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení, neobsahuje zákonné náležitosti (§ 241a odst. 2 o. s. ř.), a v dovolacím řízení proto nelze pro vady dovolání v uvedeném rozsahu pokračovat.

Nákladový výrok netřeba odůvodňovat (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení nejsou přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. ledna 2017

JUDr. Pavel Simon, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ivana Žlůvová